

Sygn. akt IV P 28/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu IV Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Baran

Protokolant: staż. Martyna Nemčok

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017r. w Sandomierzu

sprawy z powództwa E. Ż.

przeciwko (...) sp. z o.o. sp.k. w P.

o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

orzeka:

I. zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. sp.k. w P. na rzecz powódki E. Ż. kwotę 12.971,52 zł brutto (dwanaście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

II. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.900,00 zł brutto (pięć tysięcy dziewięćset złotych 00/100).

III. zasądza od pozwanej (...) sp. z o.o. sp.k. w P. na rzecz powódki E. Ż. kwotę 3.600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów procesu.

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) sp. z o.o. sp.k. w P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sandomierzu kwotę 649,00 zł (sześćset czterdzieści dziewięć złotych 00/100) tytułem kosztów sądowych (opłata od pozwu), od uiszczenia których powódka była zwolniona.

Sygn. akt IV P 28/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 maja 2017r.

Powódka E. Ż. w pozwie przeciwko (...) sp. z o.o. sp.k. w P. wniesionym do Sądu Rejonowego w Sandomierzu w dniu 7 marca 2016r. domagał się zasądzenia kwoty 12.971,52 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Na uzasadnienie swojego żądania powódka podniosła, że w pozwanym zakładzie pracy była zatrudniona w okresie od 30 września 2009r. do 30 czerwca 2015r. na stanowisku kierownika produkcji. Powódka podniosła, że w okresie swojego zatrudnienia pozostawała do dyspozycji pozwanego przez praktycznie cały czas i do późnych godzin nocnych wykonywała powierzone jej obowiązki. Wszystko to działo się za wiedzą i zgodą pozwanego, a nawet na jego polecenie, który nakładał na powódkę tak znaczna ilość pracy do wykonania, zwłaszcza przy okazji wykonania zleconych kontraktów, że nie było możliwe ich wykonanie w ramach ustalonego czasu pracy. powódka sporadycznie tylko korzystała z urlopów wypoczynkowych zaś żądanie zapłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop dotyczy okresu

zatrudnienia od 2013 roku do 30 czerwca 2015r. Powódce przysługiwał urlop w wymiarze 26 dni zaś w wymienionym okresie wykorzystała: 8 dni urlopu za 2013 rok, 9 dni urlopu za 2014 rok oraz 1 dzień urlopu za 2015 rok. (k. 1-5, k.132-133)

Pozwana (...) sp. z o.o. sp.k. w P. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana podniosła, że powódka wykorzystała w całości należny jej urlop wypoczynkowy za lata 2013 -2015, który przysługiwał jej w wymiarze 20 dni za 2013 i 2014 rok oraz 12 dni za 2015r. Pozwana jako dowód swoich twierdzeń przytoczyła treść korespondencji mailowej między powódką a właścicielką Spółki dotyczącej uzgodnień odnośnie dat wykorzystania urlopu wypoczynkowego zaś w toku dalszego postępowania wskazała również na zdjęcia, jako dowód rzeczywistego wykorzystania przez powódkę urlopu wypoczynkowego w naturze. Odnośnie 2015 roku pozwana podniosła, że powódka wykorzystała urlop wypoczynkowy w okresie od 26 marca do 31 marca, mimo tego że w tym czasie przebywała na zwolnieniu lekarskim jak też w okresie od 9 do 13 lipca 2015r., albowiem w tym okresie nie stawiała się do pracy jak też nie przedłożyła zaświadczenia lekarskiego. (k. 85 - 90, k. 151-152, 154-157)

W sprawie tej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. Ż. w pozwanym zakładzie była zatrudniona od 30 września 2009r. najpierw na podstawie umowy o prace na czas określony zaś od 17 sierpnia 2010r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Powódka świadczyła pracę na stanowisku kierownika produkcji w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 5.900,00 zł brutto liczoną jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Stosunek pracy powódki rozwiązał się z dniem 13 lipca 2015r. na podstawie art. 52§1 pkt. 1 Kodeksu pracy.

Powódka ukończyła studia na kierunku administracja na Wydziale Prawa i Administracji (...) w L. (6 lipca 2005r.) legitymuje się wykształceniem wyższym magisterskim. Powódka przed nawiązaniem stosunku pracy z pozwaną Spółką, była zatrudniona spółce jawnej o nazwie „W. Not USA” w okresie od 1 lipca 2006r. do 7 grudnia 2007r. oraz w (...) sp. z o.o. w O. w okresie od 5 maja 2008r. do 31 października 2009r. Łączny staż pracy powódki na datę podjęcia zatrudnienia w pozwanej Spółce zamykał się w liczbie: 2 lat 11miesiący i 4 dni. Wymiar urlopu wypoczynkowego przysługującego powódce w okresie jej zatrudnienia w pozwanej Spółce zamykał się w liczbie 26 dni.

Powódka w 2013r. zamierzała skorzystać z urlopu wypoczynkowego w okresie od 2 do 13 września oraz od 16 do 31 grudnia i w korespondencji mailowej z dnia 30 sierpnia i 5 grudnia zwracał się do swojej przełożonej, a zarazem właścicielki Spółki o wyrażenie zgody na korzystanie z urlopu wypoczynkowego w tych datach, na co pierwotnie uzyskała zgodę. Ostatecznie jednak powódka nie korzystała z urlopu wypoczynkowego w tych datach, albowiem na przeszkodzie temu stanęły obowiązki służbowe. Powódka we wrześniu 2013r., w okresie przewidzianym pierwotnie na urlop wypoczynkowy, zajmowała się bowiem wdrażaniem do pracy nowego pracownika w osobie K. S.. Ta pracownica nawiązała stosunek pracy z pozwaną Spółką z dniem 9 września 2013r. zaś w okresie od 1 do 8 września w swoim dotychczasowym miejscu zatrudnienia korzystała z urlopu wypoczynkowego. W okresie korzystania z tego urlopu wypoczynkowego u swojego dotychczasowego pracodawcy, zadzwoniła ona do powódki i poprosiła ją o wdrożenie do obowiązków na nowym stanowisku pracy, na co powódka wyraziła zgodę. Powódka nie korzystała również z urlopu w zaplanowanym wymiarze w grudniu 2013r., albowiem był to koniec roku i było dużo pracy. Ostatecznie powódka w 2013 roku wykorzystała urlop wypoczynkowy w wymiarze 8 dni w następujących datach: 29 marca, 2 maj, 1 czerwca, 16 sierpnia, 19 września, 18 września, 13 listopad i 27 grudnia.

Z kolei w 2014r. powódka planowała skorzystać z urlopu wypoczynkowego w następujących okresach: 17 i 18 kwietnia oraz od 2 maja do 23 maja. Taki plan wykorzystania urlopu wypoczynkowego za ten rok powódka przedstawiła w mailu z dnia 7 kwietnia 2014r. wysłanym do swojej przełożonej. Z kolei w czerwcu 2014r. powódka zwróciła się o zgodę na skorzystanie z urlopu w dniu 20 czerwca, przypadającym po Bożym Ciele, zaś w mailu z dnia 29 lipca 2014r. przedstawiła plan wykorzystania urlopu wypoczynkowego w następujących okresach: od 13-15 sierpnia 2014r., od 1 do 5 września oraz od 6 do 17 października. Przełożona powódki akceptowała jej propozycje wykorzystania

urlopu wypoczynkowego we wskazanych datach, ale sytuacja w pozwanej spółce wymuszała zmiany w pierwotnych ustaleniach.

Powódka w 2014r. korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniach: 9 i 10 kwietnia oraz 18 kwietnia. W tej ostatniej dacie powódka przebywała w Holandii, gdzie wyjechała na Ś. Wielkanocne, które spędziła u swoich znajomych. Powódka nie skorzystała z urlopu, planowanego pierwotnie na maj 2014r., albowiem w okresie od 2 do 22 maja 2014r. była w podróży służbowej w Finlandii. Powódką pojechała tam za swoją przełożoną, która niespodziewanie zachorowała. Powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniu 20 czerwca 2014r. i w tej dacie przebywała na wyjeździe do Z. ze swoimi znajomymi oraz w okresie od 1 do 4 września 2014r. i w tym czasie i w tym czasie wraz ze swoją koleżanką A. P. była na wakacjach na Teneryfie. Powódka korzystała również z urlopu wypoczynkowego w dniu 31 grudnia 2014r; nie korzystała natomiast z urlopu wypoczynkowego w sierpniu oraz w październiku 2014r. W tym roku kalendarzowym powódka korzystała również z dodatkowych dni wolnych od pracy za święta (3 maja i 1 listopada) przypadające w niedzielę, które wykorzystała w dniach 23 maja i 24 grudnia 2014r. Ostatecznie w 2014r. powódka wykorzystała 9 dni urlopu wypoczynkowego w dniach: 9 i 10 kwietnia oraz 18 kwietnia, 20 czerwca, od 1 do 4 września i w dniu 31 grudnia zaś do wykorzystania pozostało 17 dni urlopu.

W 2015r. powódka w okresie od 25 do 31 marca 2015 roku oraz od 16 kwietnia do 8 lipca 2015r. korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Pracodawca nie kwestionował rzetelności i prawidłowości zwolnień lekarskich powódki i za należyty okres wypłacał jej wynagrodzenie chorobowe. Powódce za 2015 rok przysługiwał urlop proporcjonalny w wymiarze 15 dni, z czego powódka wykorzystała zaledwie 1 dzień.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: umów o pracę powódki k. 6-11, korespondencji e-mailowej między powódką a pozwaną wraz z tłumaczeniem na język polski k. 11-27, k. 93-99, k.110-118, 122-127, k. 168-171, 177-186, wniosku o sprostowanie świadectwa pracy powódki 28-29, świadectwa pracy powódki k. 32, pisma PIP z dnia 13 sierpnia 2015r. k. 34-37, oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia k. 38, wyroku i uzasadnienia z SR w Sandomierzu o sygn. akt IV P 30/13 i SO w Kielcach o sygn. akt IV Pa 130/16 w aktach sprawy o sygn. akt IV P 30/13,, ewidencji czasu pracy powódki k. 54-73, zaświadczenia o zarobkach powódki k. 92, zaświadczeń lekarskich powódki k. 135, korespondencji mailowej związanej z wyjazdem do Finlandii i biletów lotniczych do Finlandii k. 136-143, świadectw pracy i dyplomów powódki k. 144-149, wydruku z e-maila z 18 marca 2016 roku, płyty CD ze zdjęciami k. 174, zeznań K. S. k. 202 - 203, zeznań A. P. k. 203-204, zeznań powódki k. 204, 205-206, k.130 - 131.

W sprawie tej Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 171§ 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop nie jest zależne ani od sposobu, ani od przyczyn ustania stosunku pracy. Roszczenie o ekwiwalent powstaje w momencie zajścia tych zdarzeń i przedawnia się z upływem trzech lat.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu w pierwszej kolejności wskazać należy, że powódce w całym okresie zatrudnienia w pozwanym zakładzie pracy, z wyjątkiem 2015r., przysługiwało prawo do urlopu w wymiarze 26 dni. Taki wymiar urlopu - zgodnie z art. 154§1 pkt.1 k.p. - jest przewidziany dla pracowników zatrudnionych co najmniej 10 lat zaś powódka ten warunek spełniła, albowiem przed nawiązaniem stosunku pracy z pozwaną Spółką, była zatrudniona u innych pracodawców przez łącznie 2 lata, 11 miesięcy i 4 dnia; nadto zaś do okresu pracy, od którego zależał wymiar urlopu, należało okres nauki tj. 8 lat, albowiem powódka ukończyła szkołę wyższą, której to okoliczności dowodzi odpis dyplomu ukończenia studiów. Zgodnie bowiem z art. 155§1 pkt.6 k.p. do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu, wlicza się z tytułu ukończenia szkoły wyższej 8 lat. Natomiast w 2015r. powódce przysługiwało prawo do urlopu proporcjonalnego w wymiarze 15 dni, albowiem jej stosunek pracy rozwiązał się z dniem 13 lipca 2015r. (26/12x7)

Poczynienie tych wstępnych wyjaśnień - w ocenie Sądu - było konieczne w kontekście twierdzeń pozwanej odnośnie wymiaru urlopu wypoczynkowego przysługującego powódce za 2013 i 2014 rok tj. 20 dni i za 2015r. tj. 12 dni. Przedmiotowe twierdzenia - w kontekście powyższego - należy uznać za oczywiście błędne, albowiem strona pozwana, nie uwzględnia regulacji art. 155§1 k.p. i wynikającej z niego zasady wliczania do okresów pracy okresów nauki, co skutkuje błędnym wyliczeniem okresu zatrudnienia powódki i błędnym ustaleniem wymiaru przysługującego jej urlopu.

W ocenie Sądu - w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie - stwierdzić należy, że powódka wykazała zasadność swoich roszczeń, albowiem udowodniła, iż w okresie swojego zatrudnienia w latach 2013-2015 nie wykorzystwała w całości w naturze należnego jej urlopu wypoczynkowego. Swoje twierdzenia odnośnie tych faktów powódka udowodniła swoimi własnymi zeznaniami jak też zeznaniami świadków w osobach: K. S. oraz A. P., a także wydrukami rezerwacji lotniczych i z korespondencji mailowej. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że pewne fakty przytaczane przez powódkę zostały przyznane przez stronę pozwaną, co dotyczy w szczególności urlopu wypoczynkowego za maj 2014r. Nie budzi wątpliwości, że powódka w maju 2014r. z tego urlopu ostatecznie nie korzystała, albowiem w okresie od 2 do 22 maja 2014r. przebywała w podróży służbowej w Finlandii. taka też informacja została przedstawiona w piśmie procesowym pozwanej z dnia 9 listopada 2016r. (k.151) Strona pozwana nie zdołała również udowodnić prawdziwości swoich twierdzeń odnośnie okresów korzystania przez powódkę z urlopów wypoczynkowych w latach 2013-2015, albowiem powołane przez nią dowody w postaci wydruków z korespondencji mailowej z powódką za te lata oraz zdjęć ściągniętych z F. powódki, bynajmniej wykazały tych okoliczności. W odniesieniu do wydruków z korespondencji mailowej, to zważyć należy, że poczynienie nawet wiążących ustaleń odnośnie okresów korzystania przez pracownika z urlopu wypoczynkowego, nie oznacza, że pracownik ów urlop w tych datach faktycznie wykorzystał. Takiego wniosku nie można przyjąć w realiach niniejszej sprawy, albowiem z zeznań świadka K. S. wynika, że powódka nie korzystała z urlopu we wrześniu 2013r. z tego względu, że przyuczała ją wówczas do pracy w pozwanej Spółce; nadto zaś jest niespornym, że powódka nie korzystała z urlopu w maju 2014r. ze względu na wyjazd do Finlandii. Nie można również przyjąć, aby powódka korzystała z urlopu we wrześniu 2014r. w takim wymiarze jak pierwotnie zaplanowanym skoro przeczą temu zeznania świadka A. P., która wespół z powódką wyjechała wówczas na wakacje. Z kolei w odniesieniu do zdjęć, które zostały przedłożone przez stronę pozwaną na udowodnienie twierdzeń o korzystaniu przez powódkę z urlopów w dniach od 13 do 14 sierpnia 2014r., od 20 do 27 czerwca 2014r., oraz od 6 do 17 października 2014r. wskazać należy, że żadne z ich zdjęć nie zostało wykonane we wskazanych datach, albowiem zdjęcia z katalogów sierpień i październik zostały wykonane w czerwcu 2014r. podczas pobytu powódki w Zakopanym. ten wyjazd do Zakopanego miał miejsce na weekendzie związanym z Bożym Ciałem, które to święto w 2014r. roku przypadło w czwartek w dniu 19 czerwca 2014r. Zaznaczyć należy, że zgodnych zeznań świadka A. P. jak i relacji samej powódki wynika, że wyjazd do Z. nastąpił w środę po południu zaś powrót już w niedzielę. W ocenie Sądu nie można przyjąć, aby strona pozwana nie zdawała sobie sprawy z rzeczywistych dat, z jakich pochodzą owe zdjęcia i przesłanie ich w wyselekcjonowanych katalogach i powołanie jako dowód nosi znamiona nieuczciwej manipulacji. Nie można również podzielić twierdzeń strony pozwanej o wykorzystaniu przez powódkę urlopu wypoczynkowego w okresie korzystania przez nią ze zwolnienia lekarskiego w 2015r. tj. od 25 do 31 marca 2015 roku oraz od 16 kwietnia do 8 lipca 2015r., albowiem zwolnienie lekarskie i urlop wypoczynkowy to dwie wzajemnie wykluczające się instytucje. Pracownik, który jest niezdolny do pracy nie może korzystać z urlopu wypoczynkowego. Strona pozwana nie zakwestionowała zresztą żadnego ze zwolnień lekarskich powódki w trybie przewidzianym przez właściwe przepisy; stąd też argumenty podnoszone w niniejszym postępowaniu odnośnie rzekomej niezasadności i nierzetelności tychże zwolnień, nie mogą okazać się skuteczne. To samo należy przyjąć odnośnie do argumentów o wykorzystaniu przez powódkę urlopu wypoczynkowego w okresie od 8 do 13 lipca 2015r. ze względu na jej nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy, albowiem pracodawca nie może jednostronnie potraktować nieobecności pracownika w pracy jako okresu korzystania z urlopu wypoczynkowego. Udzielenie urlopu wypoczynkowego, przy braku planu urlopów, wymaga bowiem porozumienia z pracownikiem, o czym stanowi art. 163§1¹ k.p. zaś w okolicznościach niniejszej sprawy strona pozwana nie wykazała, aby uzgodniła z powódką wykorzystanie urlopu wypoczynkowego w tych datach.

Podsumowując powyższe rozważania powtórzyć należy, że w ocenie Sądu powódka udowodniła swoje twierdzenia o niewykorzystaniu urlopu wypoczynkowego w naturze, albowiem jej zeznania jak też zeznania świadków w osobach: K. S. i A. P., jak też przedłożone dokumenty i wydruki zasługują w pełni na wiarę, albowiem są logiczne, konsekwentne i spójne. Logicznie brzmią przecież zeznania K. S., która wskazała, że powódka nie mogła korzystać z urlopu wypoczynkowego w październiku 2014r. skoro wówczas pozostała sama w zakładzie pracy, albowiem świadek zakończyła już zatrudnienie. Logicznie brzmią również zeznania świadek A. P., która dokładnie i ze szczegółami określiła w jakich datach i w jaki sposób powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w czerwcu i we wrześniu 2014r. Tych cech nie można natomiast przypisać dowodom przedstawionym przez stronę pozwaną, które nie odznaczają się żadną ze wskazanych właściwości, co zostało wykazane zarówno zeznaniami powódki i przedłożonymi przez nią dokumentami jak i zeznaniami świadków. Strona pozwana nie zdołała w sposób skuteczny podważyć wiarygodności dowodów powołanych przez powódkę, co skutkuje uznaniem jej twierdzeń odnośnie rzeczywistego okresu korzystania przez powódkę z urlopu wypoczynkowego za nieudowodnione. W odniesieniu do wysokości ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wskazać należy, że kwota dochodzona przez powódkę nie przekracza wysokości należnego jej świadczenia za łącznie 49 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Należność z tego tytułu zamyka się w kwocie 13.763,12 zł, co jest rezultatem matematycznych wyliczeń, w których jako podstawę wyliczenia stawki godzinowej przyjęto wynagrodzenie powódki określone w zaświadczeniu o zarobkach wystawionym przez pracodawcę (5.900,00 brutto) oraz współczynnik urlopowy za 2015 rok. (21 dni) Powódka w niniejszej sprawie żądała zasądzenia kwoty 12.971,52 zł i tą wysokością żądania Sąd był związany w myśl art. 321§ k.p.c., zgodnie z którym sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W tym zaś stanie rzeczy i mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku na podstawie art. 171§1 k.p.

Natomiast w pkt. II sentencji wyroku Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzekł na podstawie art. 477²§1 k.p.c.

Z kolei w pkt. III wyroku Sąd zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. sp.k. w P. na rzecz powódki E. Ż. kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów procesu, o czym orzekł na podstawie art. 98§1 i §2 k.p.c.. w zw. z § 2 pkt.5 w zw. z §9 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) w zw. z §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2016.1668).

Natomiast w pkt. IV sentencji wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sandomierzu kwotę 649,00 zł tytułem kosztów sądowych (opłata od pozwu), od uiszczenia których powódka była zwolniona, o czym orzekł na podstawie art. 98§1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U.2016. 623 z późn. zm.)

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego na adres jak z wniosku.
2. odnotować w kontrolce uzasadnień sędziego.